

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. ve věci

žalobce: **namitech s.r.o.**, IČ 26237474
sídlem Purkyňova 125, 612 00 Brno
zastoupený doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem
sídlem Optátova 46, 637 00 Brno

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 44, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022, č. j. ČOI 67281/22/O100/Krč/Št,
sp. zn. ČOI 75543/18/3000,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně brojí žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze

dne 18. 5. 2022, č. j. ČOI 67281/22/O100/Krč/Št, sp. zn. ČOI 75543/18/3000 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zčásti změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského ze dne 1. 3. 2022, č. j. ČOI 25541/22/3000/R/II/Mach.

2. Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve spojení s napadeným rozhodnutím vyplývá, že žalobce byl uznán vinným z:
 - 1/ přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh (dále též „zákon o posuzování shody“), kterého se dopustil nesplněním povinnosti podle § 6 odst. 2 téhož zákona. Žalobce totiž jako výrobce fakturou č. 010170035 ze dne 19. 10. 2017, fakturou č. 010170039 ze dne 16. 11. 2017, fakturou č. 010170049 ze dne 21. 12. 2017, fakturou č. 010170050 ze dne 31. 12. 2017, fakturou č. 010170009 ze dne 15. 3. 2018 a fakturou č. 010170010 ze dne 22. 3. 2018 odběratelům (konkrétně uvedeným v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu) uvedl na trh stanovené výrobky - elektrická zařízení určená pro používání v určitých mezích napětí dle nařízení vlády č. 118/2016 Sb., o posuzování shody elektrických zařízení určených pro používání v určitých mezích napětí při jejich dodání na trh (dále též „nařízení č. 118/2016 Sb.“) a současně výrobky z hlediska jejich elektromagnetické kompatibility dle nařízení vlády č. 117/2016 Sb., o posuzování shody výrobků z hlediska elektromagnetické kompatibility při jejich dodávání na trh (dále též „nařízení č. 117/2016 Sb.“). K výrobkům *DALYN I*, *DALYN II*, a *DALYN III - elektrický rozvaděč NN* nevypracoval technickou dokumentaci dle požadavků stanovených nařízením vlády č. 118/2016 Sb. a nařízením vlády č. 117/2016 Sb., neprovedl nebo nenechal provést příslušný postup pro posouzení shody; uvedené stanovené výrobky nevyhovovaly požadavkům § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016;
 - 2/ přestupku dle § 19a odst. 3 písm. a) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále též „zákon o technických požadavcích na výrobky“), kterého se dopustil porušením § 13 odst. 1 a 2 téhož zákona. Žalobce totiž jako výrobce fakturou č. 010170035 ze dne 19. 10. 2017, fakturou č. 010170039 ze dne 16. 11. 2017, fakturou č. 010170049 ze dne 21. 12. 2017, fakturou č. 010170050 ze dne 31. 12. 2017, fakturou č. 010170009 ze dne 15. 3. 2018 a fakturou č. 010170010 ze dne 22. 3. 2018 odběratelům (konkrétně uvedeným v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu) uvedl na trh stanovené výrobky - elektrozařízení dle nařízení vlády č. 481/2012 Sb., o omezení používání některých nebezpečných látek v elektrických a elektronických zařízeních (dále též „nařízení č. 481/2012 Sb.“), přičemž u výrobků *DALYN I*, *DALYN II*, a *DALYN III - elektrický rozvaděč NN* neprovedl nebo nenechal provést příslušný postup posouzení shody a dále k výrobkům nebylo vydáno a v kopii uchováváno EU prohlášení o shodě v rozporu s § 13 odst. 1 a 2 zákona o technických požadavcích na výrobky; stanovené výrobky nevyhovovaly požadavkům § 5 odst. 2 a nařízení vlády č. 481/2012 Sb.
3. Za toto jednání byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 55 000 Kč.

II. Podání účastníků

4. Žalobce v žalobě namítá především vadné posouzení jeho jednání. Byl sankcionován dle § 6 odst. 2 ve spojení s § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody za vypracování technické

dokumentace s údajnými vadami. Daná ustanovení však umožňují postihovat pouze nevypracování technické dokumentace, nikoliv chybné splnění této povinnosti. Nadto vady dokumentace nebyly konkrétně uvedeny ve výroku rozhodnutí, což je v rozporu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“). Testem proporcionality nebyla vyhodnocena ani závažnost údajných vad. Následně žalobce namítá promlčení u skutků spáchaných v roce 2017, neboť údaj o fakturaci není pro určení počátku promlčecí doby určující. Dále brojí proti vadně provedenému výslechu M. O., který byl vyslechnut ve špatném procesním postavení, protože je tento důkaz nezákonný a nepoužitelný. Namítá též, že správní orgány neprovedly jím navržené důkazy, zejména ohledání výrobků, aniž by jeho návrh zamítly a takový postup zdůvodnily. Žalobce má také za to, že došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces, neboť na ústním jednání nebyla za správní orgán přítomna osoba, která rozhodnutí nakonec vydala; i ve správním trestání je přitom třeba vyžadovat totožnost osoby provádějící a hodnotící důkazy. Žalobce též tvrdí, že na vydání napadeného rozhodnutí se v rozporu s § 14 odst. 1 a 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), podílely osoby, které neformálními konzultacemi a metodickým vedením v konkrétní věci participovaly na vydání prvostupňového rozhodnutí.

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Ohledně nevypracování technické dokumentace odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tvrzenému promlčení přestupku uvedl, že okamžik spáchaní skutku byl určen časem dodání výrobku konkrétnímu zákazníkovi. Sám žalobce měl dle žalovaného zájem na výslechu M. O. jako svědka, provedení tohoto úkonu tedy nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Neuvedení značky o shodě na výrobcích nebylo žalobci vůbec vytýkáno. Napadené rozhodnutí bylo vydáno nikoliv úřední osobou, ale příslušným správním orgánem, za který jej jako oprávněná úřední osoba podepsal zástupce ústředního ředitele Mgr. V. T.; ten s ohledem na své služební zařazení nemohl být účasten na ústním jednání, které v projednávané věci vedl inspektorát. K námitce rozhodování vyloučených osob odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí a uvedl, že tvrzení žalobce jsou ničím nepodložené domněnky.
6. V dalších podáních oba účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Žaloba není důvodná.

III.1 Shrnutí dosavadního řízení

9. Krajský soud předesílá, že v této věci již jednou rozhodoval; rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 31 A 79/2022-71, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí zdejšího soudu však Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ či „kasační soud“) rozsudkem ze dne 30. 6. 2025, č. j. 6 As 253/2024-30, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. V předcházejícím řízení krajský soud ve vztahu k posouzení jednání žalobce naznal, že správní

orgány jej sankcionovaly za jednání, které vůbec není porušením § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, neboť dané ustanovení nepostihuje „uvádění výrobků na trh“. Dále krajský soud poukázal na to, že správní orgány při formulaci skutkové věty pozměnily text § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody tak, že v intencích napadeného rozhodnutí měl žalobce volbu mezi vypracováním dokumentace, provedením postupu pro posouzení shody a možností nechat si provést postup pro posouzení shody. Pravidla českého pravopisu pro správními orgány zvolený způsob formulace skutku totiž stanovují, že spojka „nebo“ je ve významu slučovací a vyjadřuje možnost volby mezi shodnými (libovolně zaměnitelnými) variantami. Soud proto uzavřel, že z napadeného rozhodnutí není patrné, zda bylo žalobci vytýkáno kumulativní nesplnění všech povinností dle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, nebo jen některé z nich. Nadto krajský soud dospěl k závěru, že ze správních rozhodnutí není zřejmé, zda žalobce nesplnil všechny povinnosti uvedené v § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016, nebo jen některé z nich. Konečně zdejší soud považoval za další vadu správních rozhodnutí také zahrnutí § 4 odst. 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. do sankcionovaného deliktu, pokud zároveň žalovaný z výroků prvostupňového správního rozhodnutí vypustil tu část jednání žalobce, která se týkala daných ustanovení.

11. Ve vztahu k namítanému promlčení přestupků z roku 2017 krajský soud znova zdůraznil, že žalobce byl sankcionován za to, že opakovaně uvedl na trh vymezené výrobky. Naznal, že uvedení na trh vždy představuje toliko jednorázový okamžik spočívající v prvním uvedení výrobku na trh, pročez nelze hovořit o opakovaném uvádění na trh; každý výrobek je uveden na trh pouze jedinkrát, další prodeje výrobků již představují toliko dodání. Zdejší soud měl tudíž za to, že správní orgány zaměňují pojmy „dodání“ a „uvedení“ na trh, což má dopad do hodnocení promlčení přestupků. Správní orgány proto dle něj nesprávně vycházely z předpokladu, že jednotlivé faktury představují první uvedení předmětných výrobků.
12. Krajský soud se též zabýval žalobní námitkou výsledku jednatele žalobce jako svědka, neprovedením navrhovaných důkazů, nepřítomností vydavatele rozhodnutí na ústním jednání a otázkou podjatosti úředních osob žalovaného.
13. *Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku* konstatoval, že splnění povinností vyplývajících ze zákona o posuzování shody (mimo jiné také § 6 odst. 2) je zákonem vyžadováno vždy v případech, kdy je stanovený výrobek uváděn na trh, uváděn do provozu nebo používán (§ 5 odst. 1 a 2 zákona o posuzování shody). Ke spáchání přestupku výrobcem proto dojde v okamžiku, kdy je s výrobkem nakládáno některým z těchto tří způsobů. Nejvyšší správní soud nesouhlasil se závěry krajského soudu, že § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody neupravuje povinnost výrobce uvádět na trh pouze výrobky, u kterých byla splněna povinnost vypracovat technickou dokumentaci a provést nebo nechat provést posouzení shody.
14. Dále se kasační soud neztotožnil s tím, jak zdejší soud interpretoval spojku „nebo“ ve skutkové větě správních rozhodnutí. Klíčovou je dle něj právní úprava aplikovaná na posuzovaný skutkový stav; ta přitom vyznívá zcela jasně. Změnou diakritiky či její nepřesnou citací v rozhodnutích správních orgánů (byť ve výrokové části) nemůže právní úprava pozbýt svého smyslu či nabýt smyslu jiného. S ohledem na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobci bylo vytýkáno, že nevyhotovil ke stanoveným výrobkům technickou dokumentaci (nezbytný předpoklad pro provedení postupu posouzení shody) a současně neprovedl nebo si nenechal provést postup posouzení shody

stanovený nařízením vlády. Žalobce tedy nesplnil ani jednu ze dvou podmínek, které předvídá § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, a to s tím, že druhá z podmínek může být splněna alternativními způsoby.

15. Neoprávněnou shledal Nejvyšší správní soud též výtku zdejšího soudu, že z napadeného rozhodnutí není patrné, zda bylo žalobci kladeno za vinu kumulativní nesplnění všech povinností, nebo jen některých z nich. Pokud ve výroku rozhodnutí abscentuje konkrétní specifikace požadavků stanovených příslušným nařízením vlády a bylo pouze odkazováno na ustanovení nařízení vlády, pak dle Nejvyššího správního soudu z logiky věci plyne, že ze strany žalobce nebyly splněny žádné požadavky stanovené v § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a v § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb.
16. Nejvyšší správní soud přisvědčil tomu, že při úpravách výroku, které byly provedeny v odvolacím řízení v návaznosti na vypuštění části jednání žalobce týkajícího se uvedení adresy pro doručování, tak žalovaný skutečně opomenul vypustit z výroku i odkaz na příslušná ustanovení nařízení vlády, která takovýto požadavek specifikovala (tj. § 4 odst. 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb.). Tato vada ovšem neměla dle názoru kasačního soudu žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za podstatnou úpravu je třeba považovat vypuštění vytýkané povinnosti, tj. § 6 odst. 3 zákona o posuzování shody. Ponechání odkazu na ustanovení obou nařízení vlády sice bylo chybou, ale nemělo žádný vliv na určení výše úhrnné pokuty, která nadto byla v odvolacím řízení s ohledem na snížení závažnosti protiprávního jednání žalobce v důsledku vypuštění vytýkaného skutku snížena.
17. Pokud jde o problematiku promlčení, Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že předmětné výrobky nebyly vyráběny sériově, ale na zakázku pro konkrétního odběratele dle jeho požadavků. Na dodání každého takového jednotlivého výrobku lze tudíž nahlížet jako na uvedení na trh ve smyslu § 3 písm. b) zákona o posuzování shody, tj. jako na první dodání výrobku na trh Evropské unie. Žalobce tedy svoje povinnosti vyplývající mu z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody porušil v okamžiku, kdy jako výrobce stanoveného výrobku tento uvedl na trh tím, že jej převedl z fáze výroby do fáze distribuce konkrétnímu odběrateli.
18. Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud postavil své rozhodnutí na zcela jiných důvodech, než je otázka relevantnosti vad technické dokumentace. Kasační soud proto výslovně uvedl, že k této problematice se nebude nijak vyjadřovat. Stejně tak se nezabýval vypořádáním zbylých žalobních námitek krajským soudem.
19. Vázán shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) přistoupil krajský soud k opakovanému projednání žaloby.

III.2 Promlčení přestupku

20. Soud se nejprve zabýval žalobcem vznesenou námitkou promlčení přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody. Žalobce promlčení svého jednání z roku 2017 dovozuje z toho, že údaj o fakturaci není pro určení počátku promlčecí doby určující; podstatný je podle něj okamžik faktického dodání výrobků jejich odběratelům.
21. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, že promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč [což je případ přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody, neboť za něj lze dle § 54 odst. 5 písm. d) téhož zákona uložit pokutu do 500 000 Kč].

22. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, že odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1 téhož ustanovení.
23. Podle § 32 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se do promlčecí doby nezapočítává doba a) po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, b) po kterou bylo řízení o přestupku přerušeno proto, že bylo možné očekávat uložení trestu obviněnému z přestupku za jiný skutek v trestním řízení, přičemž správní trest, který lze uložit v řízení o přestupku, je bezvýznamný vedle trestu, který by bylo možné uložit v trestním řízení, c) po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, d) po kterou trvalo podmíněné upuštění od uložení správního trestu.
24. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
25. Nejvyšší správní soud ve vztahu k problematice promlčení ve zrušovacím rozsudku jednoznačně vyslovil, že žalobce svoje povinnosti vyplývající mu z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody porušil v okamžiku, kdy jako výrobce výrobku DALYN tento uvedl na trh tím, že jej převedl z fáze výroby do fáze distribuce konkrétnímu odběrateli. Tím přitom kasační soud rozumí dodání každého jednotlivého výrobku jeho odběrateli (srov. odst. 35 rozsudku sp. zn. 6 As 253/2024).
26. Žalobci lze obecně přisvědčit v tom, že pro určení počátku běhu promlčecí doby (jímž je okamžik „převedení do fáze distribuce“) není určující, jak je u předmětných výrobků datována jejich fakturace, nýbrž kdy tyto výrobky byly skutečně dodány jejich odběratelům.
27. Ze správního spisu vyplývá, že na všech fakturách k výrobkům, jejichž dodání (uvedení na trh) bez patřičné technické dokumentace a prohlášení o shodě je žalobci vytýkáno, je uvedeno „DUZP“, tj. datum uskutečnění zdanitelného plnění. Toto datum je dnem dodání zboží [§ 4 odst. 1 písm. e), § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů]. Právě tento okamžik, který může být odlišný od data vystavení faktury i její splatnosti, považuje krajský soud za rozhodující pro počátek běhu promlčecí doby.
28. Sám žalobce v podané žalobě netvrdí, kdy konkrétně dle něj došlo k dodání předmětného zboží jeho odběratelům ani nepopírá níže uvedené údaje zaznačené na fakturách založených ve správním spise. V tomto ohledu žalobce netvrdí vůbec nic konkrétního a toliko obecně poukazuje na odlišnost okamžiku vystavení faktury a dodání zboží.
29. Data uskutečnění zdanitelného plnění jsou u žalobci vytýkaného dodání zboží následující: faktura č. 010170035 ze dne 19. 10. 2017 – DUZP shodně dne 19. 10. 2017; faktura č. 010170039 ze dne 16. 11. 2017 – DUZP shodně dne 16. 11. 2017; faktura č. 010170049 ze dne 21. 12. 2017 – DUZP shodně dne 21. 12. 2017; faktura č. 010170050 ze dne 31. 12. 2017 – DUZP dříve dne 28. 12. 2017; faktura č. 010170009 ze dne 15. 3. 2018 - DUZP shodně dne 15. 3. 2018; faktura č. 010170010 ze dne 22. 3. 2018 – shodně dne 22. 3. 2018.
30. Napadené rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, nabylo právní moci dne 19. 5. 2022. K veškerému žalobci vytýkanému

jednání došlo méně než 5 let před tímto okamžikem, tj. později než 19. 5. 2017. Nejstarší uvedení na trh (dodání zboží odběrateli), za nějž byl žalobce v projednávané věci postižen, se uskutečnilo dne 19. 10. 2017. Žalobce tudíž byl v napadeném rozhodnutí za toto jednání sankcionován ještě před uplynutím objektivní promlčecí doby (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Uplynutí tříleté promlčecí doby (§ 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky] žalobce nenamítal a ani soud jej neshledal. Krajský soud proto nedospěl k závěru, že by došlo k promlčení odpovědnosti žalobce za spáchání přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody.

III.3 Vady technické dokumentace

31. Soud shrnuje, že v předcházejícím řízení se při posuzování problematiky (ne)vypracování technické dokumentace a (ne)provedení posouzení shody k výrobkům DALYN I-III omezil pouze na přezkum výroku napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým. Výtka, které měl zdejší soud vůči podřaditelnosti skutku vymezeného ve správních rozhodnutích pod skutkovou podstatu přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody, nepřesnému převzetí formulace povinností stanovených v § 6 odst. 2 téhož zákona ani nedostatečně konkrétnímu výčtu nesplněných povinností, Nejvyšší právní soud nepřisvědčil.
32. Stěžejní námitkou uplatněnou v žalobě, že žalobce by bylo možné sankcionovat pouze v případě nevyhotovení (jakékoli) technické dokumentace a neprovedení (jakéhokoli) posouzení shody, nikoliv kvůli jejich zpracování s vadami, se doposud krajský ani kasační soud věcně nezabývaly. Alternativně žalobce tvrdí, že jím předložená technická dokumentace a posouzení shody nevykazují tak zásadní vady, aby jej bylo možné uznat vinným z přestupku spočívajícího v jejich „nepředložení“; ani o této otázce doposud zdejší soud nepojednal.
33. Podle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako hospodářský subjekt *nesplní* některou z povinností podle § 6 až 9 a § 11 nebo některou z povinností podle § 29, 30, 32, 34, 35, 37, 39, 40, 41, 44, 47, 47a a 48.
34. Podle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody je *výrobce povinen vyhotovit technickou dokumentaci* a provést nebo si nechat provést postup posouzení shody stanovený nařízením vlády. *Rozsah a způsob vyhotovení technické dokumentace může být stanoven nařízením vlády.* Po prokázání shody je výrobce povinen v případech stanovených nařízením vlády vypracovat EU prohlášení o shodě nebo jiný dokument potvrzující shodu (dále jen „prohlášení o shodě“) a umístit označení CE nebo jiné stanovené označení. Technickou dokumentaci a prohlášení o shodě je povinen uchovávat v rozsahu a po dobu, které stanoví nařízení vlády.
35. Žalobce byl uznán vinným mimo jiné z toho, že nevypracoval technickou dokumentaci dle požadavků stanovených nařízením vlády č. 118/2016 Sb. a nařízením vlády č. 117/2016 Sb.
36. Správní orgány rozhodně netvrdí, jak předestírá žalobce v žalobě, že by v době provádění kontroly vůbec neexistovala jakákoli technická dokumentace k předmětným výrobkům, kterou žalobce později předložil. Nemůže tedy být důvodná námitka žalobce, že správní orgány neprokázaly neexistenci technické dokumentace, neboť ty ji vůbec nepopíraly.
37. V projednávané věci je rozhodující, zda právě taková technická dokumentace, kterou žalobce správním orgánům předložil, představuje splnění povinnosti uložené mu v § 6 odst. 2

zákonu o posuzování shody, či nikoliv. Krajský soud je přesvědčen, že předmětné ustanovení normuje povinnost výrobce stanovených výrobků vyhotovit nikoliv „nějakou“ technickou dokumentaci, nýbrž právě takovou, která bude zpracována v rozsahu a způsobem stanoveným nařízením vlády. Taková povinnost tudíž nemůže být splněna předložením jakékoli technické dokumentace libovolného obsahu dle volby samotného výrobce. K naprosto absurdním důsledkům by mohlo vést akceptování argumentace žalobce založené na tom, že již jen samotným vyhotovením v zásadě jakékoli technické dokumentace k výrobku je bez dalšího splněna povinnost dle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody. Nelze akceptovat, aby pokud dokumentace nesplňuje většinu (všechny) právními předpisy požadovaných náležitostí, tak se jednalo toliko o vadu její „kvality“, kterou ovšem není možné sankcionovat. Nadto je třeba reflektovat, že zákon o posuzování shody i jej provádějící nařízení vlády jsou implementací předpisů Evropské unie, jejichž účelem je harmonizovat právní úpravu členských států. Předmětná regulace směřuje k dosažení toho, aby všichni výrobci stanovených výrobků na území členských států vyhotovovali obdobně konstruované technické zprávy o těchto produktech. Úmyslem zákonodárce proto bezpochyby nebylo akceptovat technické podklady s odlišnými náležitostmi, než jaké stanoví právní úprava.

38. Skutkovou podstatu přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody je tedy dle soudu třeba obecně vykládat tak, že postihuje mimo jiné jednání výrobců stanovených výrobků spočívající v tom, že nevyhotoví takovou technickou dokumentaci, která by odpovídala požadavkům stanoveným příslušnými nařízeními vlády.
39. Žalobci lze přisvědčit v tom, že ne každé pochybení při vyhotovování technické dokumentace či prohlášení shody v souladu s příslušnými nařízeními vlády bude automaticky představovat jednání naplňující skutkovou podstatu daného přestupku. Podstatná je intenzita nerespektování právními předpisy stanovených požadavků, tedy kolik a jak důležitých náležitostí stanovených nařízeními vlády v těchto podkladech absentuje (například v případě, kdy bude chybět pouze razítko, podpis či jiná čistě formální náležitost, jistě nelze hovořit o nevypracování řádné dokumentace).
40. Soud se proto dále podrobně zabýval tím, jaké náležitosti technická dokumentace ke stanoveným výrobkům musí mít, jaké konkrétní vady předložených podkladů správní orgány žalobci v nyní projednávané věci vytýkaly, zda tomu bylo důvodně a jestli takové vady představují nevyhotovení technické dokumentace a prohlášení o shodě odpovídající požadavkům stanoveným příslušnými nařízeními vlády.
41. Nařízení vlády č. 117/2016 Sb. zapracovává Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/30/EU ze dne 26. 2. 2014 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se elektromagnetické kompatibility. Upravuje technické požadavky na výrobky z hlediska jejich elektromagnetické kompatibility, které musí splňovat při uvedení na trh nebo do provozu, dále podmínky a postupy při jejich dodávání na trh a způsoby posuzování shody (§ 1 odst. 1). Dle § 5 odst. 1 tohoto nařízení výrobce při uvádění přístrojů na trh zajistí, aby tyto přístroje byly navrženy a vyrobeny v souladu s § 3 odst. 1, *vypracuje technickou dokumentaci uvedenou v příloze č. 2 nebo 3 k tomuto nařízení* a provede nebo nechá provést příslušný postup posuzování shody uvedený v § 10.
42. Příloha č. 2 k nařízení vlády č. 117/2016 Sb. upravuje interní řízení výroby, což je postup posuzování shody, kterým výrobce provádí činnosti stanovené v této příloze a na vlastní odpovědnost zaručuje a prohlašuje, že dané přístroje splňují požadavky tohoto nařízení,

kteřé se na ně vztahují. Dle bodu 3 této přílohy „výrobce vypracuje technickou dokumentaci. Dokumentace musí umožňovat posouzení shody přístroje s příslušnými požadavky a obsahovat odpovídající analýzu a posouzení rizik. Technická dokumentace musí uvádět příslušné požadavky a v míře nutné pro posouzení se musí vztahovat k návrhu, výrobě a fungování přístroje. Technická dokumentace musí obsahovat, je-li to relevantní, alespoň tyto náležitosti: a) celkový popis přístroje; b) koncepční návrh a výrobní výkresy a schémata součástí, podsestav, obvodů, popřípadě další konstrukční dokumentaci; c) popisy a vysvětlivky potřebné pro pochopení těchto výkresů, schémat a fungování přístroje; d) seznam harmonizovaných norem, na které byly zveřejněny odkazy v Úředním věstníku Evropské unie a které byly použity v plném rozsahu nebo zčásti, a popis řešení zvolených ke splnění základních požadavků tohoto nařízení, pokud tyto harmonizované normy použity nebyly, včetně seznamu jiných příslušných technických specifikací, které byly použity. V případě částečně použitých harmonizovaných norem se v technické dokumentaci uvedou ty části, jež byly použity; e) výsledky konstrukčních výpočtů, provedených přezkoušení, popřípadě další výsledky výpočtů a kontrol; f) protokoly o zkouškách.“

43. Příloha č. 4 k nařízení vlády č. 117/2016 Sb. upravuje EU prohlášení o shodě. To musí obsahovat: „model přístroje/výrobku (číslo výrobku, typu či série nebo sériové číslo); jméno a adresu výrobce nebo jeho zplnomocněného zástupce; (...) předmět prohlášení (identifikace přístroje umožňující jej zpětně vysledovat; je-li to nezbytné pro identifikaci daného přístroje, může zahrnovat dostatečně zřetelné barevné vyobrazení); prohlášení, že popsáný předmět je ve shodě s příslušnými harmonizačními předpisy Evropské unie; odkazy na příslušné harmonizované normy, které byly použity, včetně data normy, nebo na jiné technické specifikace, včetně data specifikací, na jejichž základě se shoda prohlašuje; oznámený subjekt, který provedl a vydal certifikát; další informace.“
44. Nařízení vlády č. 118/2016 Sb. zapracovává Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/35/EU ze dne 26. 2. 2014 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dodávání elektrických zařízení určených pro používání v určitých mezích napětí na trh. Upravuje technické požadavky na elektrická zařízení určená pro používání v určitých mezích napětí, které musí splňovat při uvedení na trh, podmínky a postupy při jejich dodávání na trh a způsob posuzování shody (§ 1 odst. 1). Dle § 4 odst. 1 tohoto nařízení výrobce před uvedením elektrických zařízení na trh zajistí, aby tato zařízení byla navržena a vyrobena v souladu se základními technickými požadavky stanovenými v příloze č. 1 k tomuto nařízení, vypracuje technickou dokumentaci uvedenou v příloze č. 3 k tomuto nařízení a provede nebo nechá provést postup posuzování shody stanovený v příloze č. 3 k tomuto nařízení.
45. Příloha č. 3 k nařízení vlády č. 118/2016 Sb. upravuje interní řízení výroby, což je postup posuzování shody, kterým výrobce provádí činnosti stanovené v bodech 2, 3 a 4 a na vlastní odpovědnost zaručuje a prohlašuje, že daná elektrická zařízení splňují požadavky tohoto nařízení, které se na ně vztahují. Dle bodu 2 této přílohy „výrobce vypracuje technickou dokumentaci. Dokumentace musí umožňovat posouzení shody elektrického zařízení s příslušnými požadavky a obsahuje odpovídající analýzu a posouzení rizik. Technická dokumentace musí uvádět příslušné požadavky a v míře nutné pro posouzení se musí vztahovat k návrhu, výrobě a fungování elektrického zařízení. Technická dokumentace musí obsahovat, je-li to relevantní, alespoň tyto náležitosti a) celkový popis elektrického zařízení; b) koncepční návrh a výrobní výkresy a schémata součástí, podsestav, obvodů, popřípadě další konstrukční dokumentaci; c) popisy a vysvětlivky potřebné pro pochopení uvedených výkresů, schémat a fungování elektrického zařízení; d) seznam harmonizovaných norem, na které byly zveřejněny odkazy v

Úředním věstníku Evropské unie a které byly použity v plném rozsahu nebo zčásti, nebo mezinárodních norem uvedených v § 10 odst. 1 písm. b) nebo českých technických norem uvedených v § 10 odst. 1 písm. c) a popis řešení zvolených ke splnění základních technických požadavků tohoto nařízení, pokud tyto harmonizované, mezinárodní nebo vnitrostátní normy použity nebyly, včetně seznamu jiných příslušných technických specifikací, které byly použity. V případě částečně použitých harmonizovaných norem nebo mezinárodních norem uvedených v § 10 odst. 1 písm. b) nebo vnitrostátních norem uvedených v § 10 odst. 1 písm. c) se v technické dokumentaci uvedou ty části, jež byly použity; e) výsledky konstrukčních výpočtů, provedených přezkoušení, popřípadě další výsledky výpočtů nebo kontrol; f) protokoly o zkouškách.“

46. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán v úředním záznamu ze dne 23. 8. 2018, č. 301808230801101, uvedl, že žalobce předložil dokumenty nazývající se *Technická dokumentace typové řady DALYN I, DALYN II, DALYN III* vypracovaná výrobcem dne 30. 6. 2016 a *Vnitřní kontrola výroby rozvaděčů DALYN* bez uvedení data jejího vydání. Uvedené doklady ovšem dle prvostupňového správního orgánu neobsahují údaje nutné k posouzení shody. V protokole o kontrole ze dne 14. 11. 2018, č. 301807020801151, se prvostupňový správní orgán zabýval mimo jiné pochybeními žalobce ohledně posuzování shody při dodávání výrobků na trh v období po 15. 4. 2016 podle zákona o posuzování shody. Vyslovil, že žalobce nepředložil ke stanoveným výrobkům uváděným na trh po 20. 4. 2016 žádné doklady o posouzení shody ani EU prohlášení o shodě, nesplnil tedy povinnosti dle § 5 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. a dle § 4 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. (srov. str. 7 protokolu o kontrole).
47. V rozhodnutí prvostupňový správní orgán konstatoval, že z obsahu žalobcem předložené technické dokumentace je zřejmé, že posouzení shody bylo provedeno pouze podle zákona o technických požadavcích na výrobky, a to v rozsahu (dříve platných) nařízení vlády č. 14/2003 Sb. a č. 616/2006 Sb.; ani toto posouzení přitom nebylo shledáno v souladu s danými nařízeními vlády. Posouzení shody podle nařízení vlády č. 481/2012 Sb. žalobce vůbec neprovedl. Ode dne 20. 4. 2016 měl žalobce povinnost provést posouzení shody stanovených výrobků podle (nového) zákona o posuzování shody a nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a č. 117/2016 Sb., kterými byla zrušena předcházející nařízení vlády. Žalobce předložil *EU prohlášení o shodě ze dne 4. 1. 2017 a ze dne 6. 1. 2018*. V těch chybí bod 1 a 4 přílohy č. 4 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. a nařízení vlády č. 118/2016 Sb., dále absentují obsahové náležitosti EU prohlášení o shodě dle přílohy č. 5 nařízení vlády č. 481/2012 Sb. K následně doložené *dokumentaci ze dne 17. 8. 2021* správní orgán uvedl, že v ní nejsou uvedeny použité normy, neobsahuje odpovídající analýzu a posouzení rizik v souladu s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. a přílohou č. 3 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. U EU prohlášení o shodě chybí model přístroje/výrobek (číslo výrobku, typu či série nebo sériové číslo) a předmět prohlášení (identifikace přístroje umožňují jej zpětně vysledovat), které vyžaduje příloha č. 4 body 1 a 4 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. a nařízení vlády č. 118/2016 Sb. Prvostupňový správní orgán proto uzavřel, že z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce nevypracoval technickou dokumentaci, neprovedl příslušný postup posouzení shody a nevypracoval EU prohlášení o shodě. Již v protokolu o kontrole byly konstatovány nedostatky týkající se porušení zákona o posuzování shody; žalobce proti těmto zjištěním nepodal žádné námitky (srov. str. 14-15 prvostupňového správního rozhodnutí).
48. Žalovaný uvedl, že v případě, kdy vady technické dokumentace spočívají v tom, že tato nebyla zpracována dle požadavků stanovených příslušnými (tehdy účinnými) právními

předpisy, pak je současně nepochybné, že nebyla podle těchto požadavků de facto ani vytvořena; takové jednání tudíž spadá pod skutkovou podstatu přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí žalovaný upřesnil, že žalobci vytýkaný skutek spočívá v tom, že „nevypracoval technickou dokumentaci odpovídající požadavkům stanoveným příslušnými nařízeními vlády, tj. nařízením vlády č. 118/2016 Sb. a nařízením vlády č. 117/2016 Sb.“ (srov. str. 26 napadeného rozhodnutí).

49. Soud ve spisovém materiálu ověřil, že žalobce prvostupňovému správnímu orgánu nejprve předložil *Technickou dokumentaci typové řady DALYN I, DALYN II, DALYN II elektrických rozvaděčů NN ze dne 30. 6. 2016*. Hned v jejím úvodu je konstatováno, že tato dokumentace je zpracována za účelem zdokumentování výroby rozvaděčů, které jsou stanovenými výrobky dle zákona č. 22/1997 Sb.; ani sama dokumentace tedy nezmiňuje, že by současně sloužila ke splnění povinnosti uložené výrobcí stanovených výrobků v § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody. Dokumentace obsahuje obecný popis typové řady výrobků a její značení, použité právní a technické předpisy (mezi nimi opětovně není uveden zákon o posuzování shody, jej provádějící nařízení vlády č. 117/2016 Sb. a č. 118/2016 Sb. ani příslušné předpisy Evropské unie). Dále obsahuje výčet použité technické dokumentace, výrobní štítek, informace o rozvaděči, popis vnitřní kontroly výroby, provedené typové zkoušky a prohlášení o posouzení shody dle zákona č. 22/1997 Sb.
50. Dle krajského soudu je zřejmé, že tato technická dokumentace neobsahuje (krom popisu přístroje) většinu náležitostí požadovaných bodem 3 přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 117/2016 Sb. a stejně tak bodem 2 přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 118/2016 Sb. Zejména absentuje odpovídající analýza a posouzení rizik; koncepční návrh a výrobní výkresy a schémata součástí, podstav a obvodů; popisy a vysvětlivky potřebné pro pochopení těchto výkresů; seznam harmonizovaných norem Evropské unie a popis řešení zvolených ke splnění základních požadavků daných nařízením; výsledky konstrukčních výpočtů.
51. Následně žalobce dne 17. 8. 2021 předložil prvostupňovému správnímu orgánu další *Technickou dokumentaci typové řady DALYN I, DALYN II, DALYN II elektrických rozvaděčů NN ze dne 30. 6. 2014*. Ta je v zásadě totožného obsahu jako výše popsána dokumentace ze dne 30. 6. 2016. Dále byly přiloženy *Protokoly o částečně typových zkouškách rozvaděče PTTA ze dne 30. 6. 2014* pro výrobky DALYN I, DALYN II a DALYN III. Ani tyto dokumenty neobsahují shora vyjmenované chybějící náležitosti technické dokumentace. Krajský soud zdůrazňuje, že tato skutečnost je ostatně logická, neboť dokumentace a protokoly o zkouškách vyhotovené v roce 2014 mohou těžko splňovat náležitosti stanovené novými právními předpisy účinnými teprve od roku 2016.
52. Dále soud ve správním spise ověřil, že žalobce předložil *ES prohlášení o shodě ze dne 4. 1. 2016*, která v záhlaví uvádějí, že jsou vyhotovena podle § 13 odst. 2 zákona č. 22/1997 Sb. Prohlášení obsahuje konstatování, že předmětný výrobek určený pro instalaci do míst přístupných laické obsluze je za podmínek obvyklého použití bezpečný a je ve shodě s vyjmenovanými předpisy (v jejich výčtu absentuje zákon o posuzování shody a jej provádějící nařízení vlády č. 117/2016 Sb. a č. 118/2016 Sb.). Následně žalobce doložil *ES prohlášení o shodě ze dne 4. 1. 2017* a ze dne 6. 1. 2018, která již v záhlaví odkazují na zákon o posuzování shody a deklarují soulad výrobku s nařízeními vlády č. 117/2016 Sb. a č. 118/2016 Sb.; jejich obsah je však totožný jako u prohlášení z roku 2016. Dle krajského soudu je zřejmé, že všechna tato prohlášení neobsahují některé náležitosti stanovené v příloze č. 4 k nařízení vlády č. 117/2016 Sb., a to zejména model výrobku a identifikaci

přístroje umožňující jej zpětně vysledovat.

53. Krajský soud shrnuje, že žalobce sice vyhotovil a správním orgánům předložil „nějakou“ technickou dokumentaci a EU prohlášení o shodě. Oba tyto podklady však byly vypracovány pouze podle požadavků zákona č. 22/1997 Sb. a zjevně nereflektovaly skutečnost, že od 15. 4. 2016 nabyt účinnosti zákon o posuzování shody a jej provádějící nařízení vlády, která stanoví nové (další) požadavky na náležitosti technické dokumentace a prohlášení o shodě. Žalobcem předložené dokumenty na tyto nové právní předpisy ve svých záhlavích neodkazují (což naznačuje, že ani nemají ambici plnit v nich stanovené požadavky), především ale neobsahují náležitosti, které byly těmito předpisy nově reglementovány. Soud nadto zdůrazňuje, že žalobce vůbec nepopírá, že jím vypracovaná technická dokumentace nesplňuje požadavky nařízení vlády č. 117/2016 Sb. a č. 118/2016 Sb.
54. Na základě shora uvedeného soud naznal, že v projednávané věci žalobcem vyhotovená technická dokumentace i prohlášení o shodě nesplňují většinu požadavků (obsahových náležitostí) stanovených příslušnými nařízeními vlády. Žalobce ignoroval zákon o posuzování shody a jej provádějící nařízení vlády stanovící další požadavky na náležitosti nezbytné dokumentace, a i po nabytí účinnosti této nové právní úpravy nadále uváděl na trh (dodával odběratelům) výrobky s dokumentací odpovídající pouze předchozím požadavkům. Náležitosti technické dokumentace a prohlášení o shodě, které jsou stanoveny nařízeními vlády č. 117/2016 Sb. a č. 118/2016 Sb., tedy (krom těch, které se překrývají s požadavky stanovenými jinými předpisy) zcela absentují.
55. Krajský soud proto dospěl k závěru, že pochybení žalobce jednoznačně dosahují takové intenzity, která naplňuje skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v nevyhotovení technické dokumentace a prohlášení o shodě v souladu s příslušnými nařízeními vlády. Nejedná se toliko o dílčí, marginální či naprosto formalistická pochybení, nýbrž zásadní obsahové nedostatky. Technická dokumentace v podobě, v jaké byla správním orgánům předložena, není vyhotovena způsobem a v rozsahu stanoveném příslušnými nařízeními vlády.

III.4 Výslech M. O.

56. Mezi účastníky není sporné, že M. O. byl v době svého výsledku jednatelem žalobce. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 14. 7. 2021 byl vyslechnut jako svědek dle § 55 správního řádu. M. O. byl dle tohoto ustanovení poučen o právech a povinnostech svědka a o následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Poučení vzal na vědomí.
57. Podle § 82 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich správní orgán může provést výslech obviněného; je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněného, správní orgán výslech provede. Výslech obviněného nesmí být proveden za stejných podmínek, za jakých nesmí být vyslýchán svědek (odst. 1). Obviněný má právo nevypovídat. Správní orgán nesmí obviněného nutit k výpovědi nebo doznání. Správní orgán obviněného před výslechem poučí o právu nevypovídat a o zákazu provádět výslech (odst. 2).
58. Podle § 55 správního řádu každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet (odst. 1). Svědek nesmí být vyslýchán o utajovaných informacích chráněných zvláštním zákonem, které je povinen zachovat v tajnosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem zproštěn (odst. 2). Svědek nesmí být vyslýchán též tehdy, jestliže by svou výpovědí porušil státem uloženou nebo uznanou

povinnost mlčenlivosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má, zproštěn (odst. 3). Výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt (odst. 4). Správní orgán svědka před výslechem poučí o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi (odst. 5).

59. S plným vědomím toho, že se ve věci jedná o otázku správního trestání, má soud za to, že jsou pro věc použitelné závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud k otázce výslechu jednatelů v daňových řízeních. V rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 Afs 160/2018-45, NSS konstatoval: *„Je sice pravda, že daňový subjekt v roli svědka ve vlastní věci nevystupuje. Postavení svědka v jakémkoli řízení (ať už správním či soudním) se obecně vyznačuje především tím, že „svědkem je ten, kdo má vypovídat o skutečnostech, které se týkají jiných osob, nikoliv svědka samotného“ (viz rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45, věc PRORATIO-plus, bod 38, srov. obecně též rozsudek ze dne 20. 8. 2017, č. j. 6 Afs 237/2017-23, věc SUPTel – DISK, a tam v bodech 14 až 16 cit. judikaturu). Správně musí proběhnout výslech daňového subjektu nebo jeho statutárního orgánu jako tzv. účastnický výslech, tedy výslech účastníka řízení; eventuální záměna institutu výslechu svědka a účastnického výslechu však zpravidla nebude mít povahu nezákonnosti s dopadem na zákonnost samotného rozhodnutí (srov. věc PRORATIO-plus, body 39 a 40).“* V rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45, NSS uvedl: *„Vypovídal-li tedy v posuzované věci J. Zach ke skutečnostem týkajícím se stěžovatele, nevypovídal o skutečnostech, které by se týkaly jiných osob, protože byl v rozhodné době statutárním orgánem stěžovatele i společnosti PRORATIO. Výpověď J. Zacha tedy nemohla být hodnocena v daňovém řízení jako výpověď svědka ve smyslu § 8 a § 31 odst. 4 daňového řádu, ale měla být hodnocena jako výpověď účastníka řízení (srov. rozsudek č. j. 5 Afs 6/2010–101). Skutečnost, že finanční úřad hodnotil výpověď J. Zacha jako výpověď svědka, však sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost pořízení předmětné výpovědi nebo nezákonnost daňového řízení. V kasační stížnosti stěžovatel netvrdil, že by J. Zach byl při podání svědecké výpovědi nucen vypovídat o skutečnostech, o kterých by jinak jako účastník řízení mohl odepřít vypovídat. Netvrdil ani konkrétní dotčení na svých právech jiným způsobem. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepovažoval nesprávnou úvahu městského soudu za natolik závažné pochybení, aby způsobilo nezákonnost předmětného rozsudku.“*
60. V nyní posuzované věci je situace zcela obdobná. Žalobce sám svým podáním ze dne 1. 6. 2021 navrhl, aby výslech M. O. proběhl v procesním postavení svědka. Bylo jistě na správním orgánu prvního stupně, aby správně vyhodnotil, v jakém procesním postavení měl M. O. vypovídat. Z obsahu správního spisu plyne, že měl být vyslechnut v procesním postavení obviněného a nikoliv svědka. Přesto však soud neshledal v tomto důvody, pro které by mělo dojít ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V podané žalobě totiž žalobce nijak netvrdí, že by M. O. byl nucen vypovídat o skutečnostech, o kterých by jinak jako účastník řízení mohl odepřít vypovídat a netvrdil ani konkrétní dotčení na svých právech jiným způsobem.
61. Z protokolu o výslechu je patné, že v podstatě celý výslech je vyjádřením M. O. k technologiím žalobce, jejich patentové ochraně a využitelnosti. Celkem mu byly položeny dvě otázky, jedna ze strany zmocněnce žalobce a jedna ze strany správního orgánu, která zněla: *„Je zařízení DALYN využitelné i v domácnostech?“*
62. Jak tedy plyne ze správního spisu, pochybení správního orgánu spočívalo toliko v záměně procesního postavení, nicméně bez toho, že by během výslechu byly kladeny M. O.

jakékoliv otázky, které by mohly směřovat k porušení procesních práv jeho samotného, nebo žalobce jako takového. Stejně tak ze správního spisu nevyplývá, že by byl k výpovědi správním orgánem donucován. Lze proto uzavřít, že řízení bylo v souvislosti s výsledkem M. O. zatíženo procesní vadou, ta však nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

III.5 Neprovedení žalobcem navržených důkazů

63. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce námitku neprovedení navržených důkazů nad rámec kontrolního protokolu ve smyslu § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich spojil konkrétně s jediným neprovedeným důkazem, a to s ohledáním výrobků, na kterých by měla být uvedena příslušná značka o shodě. V podané žalobě žalobce konkrétně uvedl: *„Pakliže však jsou navrženy k provedení další důkazy a správní orgán je provede, musí k nim přiblížit a v odůvodnění se s nimi vypořádat. Pokud důkazy vůbec neprovedl, musí v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč tak neučinil. Rovněž tak se musí vypořádat s tvrzeními obviněného a případně je vyvrátit. To se především týká soustavného tvrzení obviněného, že na výrobcích je příslušná značka o shodě uvedena, což lze zjistit ohledáním výrobků. Přitom k tomuto důkazu vůbec správní úřad nepřistoupil a opírá se o protokol o kontrole, přičemž však při kontrole žádný výrobek ohledán nebyl.“* (zdůraznění provedeno zdejším soudem).
64. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v odvolání brojil žalobce proti vadám dokazování v bodech VI. obecně a XIV. konkrétně proti odebrání vzorku. Soud ze žalobou napadeného rozhodnutí shledal, že s oběma odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal. Za podstatný považuje soud odkaz na „Vyrozmění obviněné před vydáním rozhodnutí“ ze dne 19. 1. 2022. Zejména z něho je patrné, že správní orgán prvního stupně postupně reaguje na jednotlivé výsledky i listiny doklady žalobcem v rámci správního řízení s tím, že uvádí i důvody, proč je (ne)považuje za podstatné pro vedené řízení.
65. Pokud jde o odběr vzorku, tak samotným ohledáním by bylo možné ověřit jednak funkčnost výrobku, a dále to, zda byla na výrobku uvedena značka o shodě a další povinné údaje. Soud se ovšem ztotožňuje s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že předmětem řízení nebylo ověřit funkčnost výrobků DALYN I-III, tudíž odběr vzorku za tímto účelem neměl žádný smysl pro vedené řízení. Ve vztahu k prokázání uvedení značky o shodě na dotčených výrobcích soud uvádí, že ani v tom smyslu není třeba ohledání výrobků, neboť neuvedení značky na předmětných výrobcích nebylo žalobci vyčítáno jako přestupkové jednání. Ohledání výrobků by proto pro řízení v tomto směru nemělo žádný význam.

III.5 Nepřítomnost osoby, která vydala rozhodnutí, u ústního jednání

66. Ze správního spisu vyplývá, že v prvním stupni rozhodovala ve věci České obchodní inspekce, inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj a rozhodnutí podepsal Mgr. Karel Havlíček, ředitel inspektorátu. Napadené rozhodnutí vydal Ústřední inspektorát České obchodní inspekce a toto rozhodnutí podepsal Mgr. V. T., zástupce ústředního ředitele České obchodní inspekce.
67. V žalobě žalobce namítl, že V. T., který vydal správní rozhodnutí, nebyl přítomen u ústního jednání, u kterého byly prováděny důkazy. Již z toho, že V. T. podepsal až druhostupňové rozhodnutí, tj. podílel se na rozhodování v odvolacím řízení, je zřejmé, že neměl žádný důvod ani právo účastnit se ústního jednání správního orgánu prvního stupně. Tím, že se úřední osoba oprávněná podepisovat rozhodnutí za odvolací orgán neúčastnila ústního jednání před správním orgánem prvního stupně, tudíž nemohlo být zasaženo do práva na

spravedlivý proces.

68. Pokud jde o odkaz žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2016 ve věci sp. zn. I. ÚS 794/16, tak ten na věc nelze aplikovat ani analogicky, neboť v něm Ústavní soud posuzoval výlučně otázku, zda aplikací § 262 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, krajským soudem nedošlo k porušení základního práva stěžovatele dle ustanovení čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. (dle citovaného § 262 trestního řádu platí, že rozhodne-li odvolací soud, že se věc vrací k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně, může zároveň nařídit, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Z důležitého důvodu může také nařídit, aby ji projednal a rozhodl jiný soud téhož druhu a téhož stupně v jeho obvodě.)
69. Žalobce ve věci cituje bod 56 označeného nálezu, dle kterého *„Odvolací soud není oprávněn zrušit rozsudek nalézacího soudu pouze proto, aby prosadil své vlastní hodnocení důkazů, které však sám neprovedl. Ústavně neakceptovatelné zasahování do skutkových zjištění nalézacího soudu nelze označit za závazný právní názor ve smyslu ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu a následné nerespektování tohoto právního názoru ze strany nalézacího soudu označit za dostatečný důvod přikázání věci k projednání a rozhodnutí jinému samosoudci podle ustanovení § 262 trestního řádu. Je totiž v rozporu s právem na zákonného soudce (a tedy s čl. 38 odst. 1 Listiny), pokud závěr odvolacího soudu o nutnosti postupu podle § 262 trestního řádu spočívá na důvodech nepřipustných nebo není náležitě odůvodněn.“*
70. Z uvedeného je patrné, že citace žalobce je vytržena z kontextu celého nálezu. Nelze z ní dovozovat závěry, které žalobce uvádí v žalobě. V nyní posuzované věci nedošlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, ani k jeho změně, kterou by mělo dojít k prosazování názoru odvolacího orgánu. Je sice zřejmé, že došlo ke změně prvostupňového rozhodnutí, ale pouze a jedině na základě obsahu správního spisu v souladu s § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, aniž by bylo doplňováno dokazování.
71. Je z podstaty věci zcela nezákonné, aby se jakýkoliv pracovník odvolacího orgánu, natož jeho představený, účastnil ústních jednání a zjišťování skutkového stavu před správním orgánem prvního stupně (viz § 14 odst. 6 správního řádu). Stejně neakceptovatelné je, aby pro rozhodování odvolacího orgánu musel odvolací orgán zopakovat veškeré dokazování, aby ho mohl hodnotit.

III.6 Podjatost úředních osob žalovaného

72. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze *důvodně* předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
73. Podle § 14 odst. 6 správního řádu je vyloučena z rozhodování též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. Důvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona.
74. Podstatou žalobní námitky je tvrzení žalobce, že *„zjistil, že pro složitost věci probíhaly konzultace prvostupňového inspektorátu a žalovaného Ústředního inspektorátu ČOI ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Fakticky tedy nerozhodoval první stupeň po svém uvážení, ale na základě pokynů ústředního inspektorátu. ... Žalobce zatím není schopen tyto podjaté úřední*

osoby žalovaného identifikovat jménem, proto žádá výslech těch úředních osob žalovaného i žalobce, aby se ozřejmila praxe předběžných konzultací územních inspektorátů s ústředním inspektorátem ČOI v komplikovanějších věcech.“

75. Žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření jasně uvedl, že žádné konzultace se správním orgánem prvního stupně, a to ani v oblasti technického posouzení, neprobíhaly.
76. V případě, že žalobce namítá podjatost správního orgánu prvního stupně, je na něm, aby věrohodným způsobem uvedl alespoň v základních obrysech skutečnosti, z nichž dovozuje, že existuje možnost podjatosti. Citované ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu vyžaduje existenci *důvodného* předpokladu podjatosti. Konstantní judikatura správních soudů vyžaduje, aby námitka podjatosti byla formulována jednoznačně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, čj. 9 As 70/2019-34).
77. V nyní projednávané věci je uvedena žalobní námitka obsahující namítanou podjatost úředních osob žalovaného formulována naprosto spekulativně. Žalobce sice uvádí, že zjistil, že probíhaly mezi správními orgány konzultace, nicméně v žádném ze svých dalších podání ani v reakci na vyjádření žalovaného k tomu nic bližšího neuvedl. Z pohledu soudu se proto jedná pouze o ničím neprokázanou námitku a s ohledem na její spekulativní charakter bez jakéhokoli bližšího věrohodného odůvodnění nepřistoupil ani k navrženému výslechu svědků.

IV. Závěr a náklady řízení

78. Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
79. V tomto rozsudku (poté, co předchozí rozhodnutí zdejšího soudu bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení) rozhodoval krajský soud jak o nákladech, které vznikly v tomto novém řízení před krajským soudem, tak i o nákladech, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též o nákladech, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Všechny tyto náklady tvoří jediný celek a soud o jejich náhradě rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19.11.2008, č. j. 1 As 61/2008-98). Pro výrok o náhradě nákladů řízení je přitom rozhodující konečný výsledek ve věci (v dalším řízení před krajským soudem), nikoliv dílčí výsledek řízení o kasační stížnosti.
80. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., celkově úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení z hlediska jeho konečného výsledku úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 30. 10. 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu